

faa, at et billigt Hensyn til Landstinget maatte gjøre de Herrer tilbøielige til deri at se en Indvirkning fra Landstingets Side, idet det jo er gaaet bort fra den i og for sig mere strenge Forordning, som forøvrigt ogsaa fremkom i Landstingets Udvalgets Betænkning som det, der havde ligget naturligt for. Landstinget er gaaet ind paa at forsøge dette Kompromis med dette Thing, men har, som de Herrer vide, fastholdt som sin Betingelse, at det blev et Lønningstillæg, der ikke med Hensyn til Udstrækning skilte sig fra Loven af 19de Februar 1861. Jeg tilstaa, at det har været mig baade overraskende og selvsølgelig smerteligt, at se, at det ærede Mindretal, der hidtil har kæmpet imod, hvad det nu gaar ind paa, ikke blot har indskrænket sig til at tage den reserverede Holdning, som den ærede Ordfører for disse Herrer (Scavenius) omtalte, men derimod er gaaet ind paa uden videre at acceptere, hvad de hidtil have arbejdet imod, hvad de stemte imod, og hvad de ogsaa maatte vide vilde møde Modstand i det andet Thing. Om de Herrer ville vinde noget ved denne Overenskomst, skal jeg ikke indlade mig paa; men det forekommer mig aldeles sikkert, at de have gjort Situationen forviklet i en ganske anden Grad, end den var før. Naar de havde taget Sagen ganske roligt, og hvis de ikke billigede Forslaget, havde udseent det, havde Stillingen været ganske anderledes, end den er nu, da man har bundet sig til et Forslag, som det vil være ganske overordentlig vanskeligt at føre igjennem.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Worsaae): Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte, at det havde været noget af det Haardeste for ham og Flexe at gaa ind paa det Forslag, som nu foreløbig er vedtaget af Flertallet om Universitetet. Han havde imidlertid beroliget sig med, at Universitetets Stilling efter dette Forslag vilde blive bedre, end dette havde været i de to sidste Finantslove. Jeg haaber ikke, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem. Jeg maa imidlertid i den Henseende oplyse, at om ogsaa til syne lødende Universitetets Stilling derved vil blive bedre, saa stikker Virkeligheden sig ganske anderledes, idet Universitetets Stilling bliver slettere i det kommende Finantsaar, end det har været i det sidste Finantsaar. Jeg maa i den Henseende oplyse, at Universitetet i 1873—74 gik 142,000 Rb. tilbage og iaar, 1874—75, vil det gaa 36,000 Rb. tilbage. Derimod vil det for det kommende Finantsaar, 1875—76, selv med det foreslaaede Statstilskud af 50,000 Rb. komme til at gaa tilbage med 56,000 Rb., som er Beløbet for den nu paa samme overførte Museumsbygning i den botaniske Have, foruden en Underbalance, der er anfat til mellem 12,000 og 13,000 Rb., som maaske dog vil blive noget formindstet ved de høiere Kornpriser; men i hvert Tilfælde kan man

være sikker paa, at Universitetets Tilbagegang i det kommende Finantsaar vil, hvis Tilstanden skal blive som det er foreslaaet, med et Statstilskud af 50,000 Rb., medens Museumsbygningen med 56,000 Rb. overføres derpaa, blive mindst 60,000 Rb., hvormod Tilbagegangen som sagt i det nylig sluttede Finantsaar kun er 36,000 Rb. Det er saaledes klart, at Universitetets Stilling for det kommende Finantsaar selv med den foreslaaede Bevilling vil blive slettere, end den har været i indeværende Finantsaar.

Octavius Hansen: Jeg skal ikke dvæle ved de Endringsforslag, som ere opførte under de første Nummere; men det er kun Lønningsslaget, hvormed jeg ønsker at sige et Par Ord. Som allerede bemærket, er det en høist mærkelig Skjæbne, Lønningstillægsforslaget har haft baade i dette og i det andet Thing, og jeg tror ikke, man kan undre sig over, at en Del af Mindretallets Medlemmer som igrigt have været saa overordentlig villige til at bevilge Lønningstillæg, under hvilken Form og med hvilket Beløb, man kunde blive eng om, til Slutning synes — om jeg maa bruge et noget vulgært Udtryk — at man har trukket lidt for meget omkring med dem. Iffor havde en stor Del af Mindretallet den Opfattelse — og navnlig nærede jeg den — at der i og for sig ikke var Noget imod at sætte Lønningstillæget op paa Finantsloven. Jeg tillod mig den Gang at udtale, at jeg fandt det korrektest, at Lønningstillæg, som kun skulde gjælde for eet Aar, fik Plads paa Finantsloven, og der var ogsaa ifjor fuldstændig Enighed her i Thinget om, at de kunde staa derpaa, ligesom vi fremdeles i saa Henseende vare enige med den høitærede Regjering. Da Sagen kom til Landstinget, fik man imidlertid der formelle Betænkneligheder, udstemte Tillægene af Finantsloven og satte dem paa en særlig Lov. Man drog aldeles ikke Realiteten af Sagen frem, men man rettede sig i den Henseende fuldstændig efter Flertallet her i Thinget, idet man nøiedes med, at der kun blev givet Tillæg til Embedsmænd, der havde under 1,250 Rb.; det var kun det Formelle, hvormed det gjaldt. Mindretallet her i Thinget fandt sig deri, fulgte Landstinget med Hensyn til dets Afstemning herom og stemte for Lønningstillæg til Embedsmænd med under 1,250 Rb. paa den særlige Lov; men vi bleve som bekjendt overstemte. Da Sagen nu er kommen frem iaar, have vi troet at maatte fastholde den Stilling, vi saaledes indtog ifjor, hvorefter Lønningstillæget ikke burde staa paa Finantsloven. Vi have i den Henseende rettet vore egne Anskuelse efter den Anskuelse, der var almindelig i Landstinget, og have stemt imod at optage Lønningstillæget paa Finantsloven; men da nu Sagen kommer til det andet Thing, sker det Overraskende, at den formelle Betænknelighed, Landstinget ifjor havde, og